

RUSIJA

“Slišim jih”

ponavlja starka za stojnico,
medtem ko mi ponuja jagode

- v mozaičnem telesu se
počasi začne premikati srce,
njegova že zbledela brazgotina
izlije izpopolnjeni okus vode in
v osami pokliče sestrice na pomoč -

še pred zavedanjem šepamo nekje
po tujih mislih. Po hrbtu nas boža roka
brez prstov, ker so ti že zdavnaj stekli
v razpoko prastarega argoja.

Ponovno mi jeclja pred svojo
stojnico,
medtem ko mi ponuja jagode

- navezana je, zato jo
vsak dan želimo raztrgati,
ji izpuliti travme ter jih
zabrisati tja, kjer stoji
na poti, kjer stoji preteklih
nekaj let -

kmalu ostane le še

vdihi

in posrka se
še ta
nemoralnost,
ki je prej najmočnejša stala:
zaželi si me zabrisati,
zaželi si nas izbrisati.

*Kje so meje?
Kje so saje?*

*Razbitemu mi šumi
petje albatrosov.*

(slišim jih)

Avtor: Žiga Hren
Šola: Prva gimnazija Maribor
Letnik: 4. letnik